

نظر مراجع درباره آب خوردن روزه دار

آیت الله بیات زنجانی در فتوایی جدید نوشیدن آب را برای روزه دارانی که تاب و تحمل تشنگی ندارند، جایز دانسته است! اما نظر مراجع تقلید در این باره چیست؟

آیت الله بیات زنجانی در فتوایی جدید نوشیدن آب را برای روزه دارانی که تاب و تحمل تشنگی ندارند، جایز دانسته است! اما نظر مراجع تقلید در این باره چیست؟

به گزارش مجله مهر آیت الله بیات زنجانی چندی پیش در فتوایی تازه، آب نوشیدن را در شرایطی خاص برای روزه داران جایز دانستند. در سایت فیلتر شده آیت الله بیات زنجانی آمده است: [#171](#); با استناد به موثقه عمار و روایت مفضل ابن عمر از امام صادق(ع) که در باب ۱۶ وسائل الشیعه از ابواب "من یصح منه الصوم" آمده است، کسانی که روزه می گیرند ولی تاب و تحمل تشنگی را ندارند، فقط به اندازه‌ای که جلوی تشنگی‌شان را بگیرد می توانند آب بنوشند و در این حالت روزه‌شان باطل نبوده و قضا هم ندارد. [»](#)

در این سایت اشاره شده که: [#171](#); نظر فقهی معظم له در رساله عملیه به این شکل نبوده و این نظر فقهی جدید ایشان است. [»](#)

البته آیت الله زنجانی در پاسخ به یک استفتا درباره این که [#171](#); آیا فردی که در چنین شرایطی قرار گرفته، می تواند احتیاطاً و از روی استحباب روزه خود را قضا کند؟ [»](#) پاسخ داده اند: [#171](#); احتیاط همیشه امری پسندیده است و در فرض سؤال نیز احتیاط مستحب آن است که فرد روزه خود را در وقت مقتضی، قضا کند. [»](#)

نظر مراجع درباره آب خوردن روزه دار

فتوای جدید آیت الله بیات زنجانی در حالی حاشیه ساز شده است که مراجع تقلید، آب نوشیدن روزه‌دار را موجب باطل شده روزه می‌دانند.

آیت الله خامنه ای: انسان نمی‌تواند بخاطر ضعف و تشنگی، روزه را بخورد ولی اگر ضعف و تشنگی او به اندازه‌ای است که معمولاً نمی‌شود آن را تحمل کرد، در این صورت هر وقت به حرج افتادند می‌توانند افطار نمایند ولی تا در حرج واقع نشده‌اند، نباید روزه را باطل کنند.

آیت الله مکارم شیرازی: اگر روزه دار به اندازه ای تشنه شود که طاقت تحمل آن را ندارد و یا ترس بیماری و تلف داشته باشد، می تواند به اندازه ضرورت آب بنوشد، ولی روزه او باطل می شود و اگر ماه رمضان باشد باید بقیه روز را امساک کند.

آیت الله سیستانی: ضعف به تنهایی مجوز روزه خواری نیست هرچند شدید باشد، مگر این که موجب مشقت (سختی زیاد) باشد که در این صورت خوردن یا آشامیدن به مقدار ضرورت جایز است و باید بعد از آن قضا نماید.